

PLATONICIANĂ

Păru-ți lung și auriu,
ochii-ți cerul azuriu,
vocea-ți dulce ciripit,
simțurile-au copleșit.
Fața-ți tentă de bujor,
dinți de-un alb strălucitor,
buzele-ți cu atribut,
pregătite de sărut,
iar de trup, ce să mai zic,
mai bine-i să tac chitic,
nefiind giuvaergiu,
n-am cuvinte să-l descriu,
radiind un vino-ncoa',
așteaptă a-l dezmierda.
Cu daruri din natură,
nu doar pentru pictură,
sau versurile mele,
cu rol de bagatele,
tu pe mine, fapt concret,
m-ai făcut un mic poet.
Pentru fapte, ai ales,
ce-ți era de interes:
Să strângi bani la tinerețe,
să ai la bătrânețe.
da-n lungi seri ce vor veni,
de distracție vei citi,
câte-o poezioară-a mea,
a puștiului cu-o "dambla"?
Un "malcic" ce nu știa,
practic ce e dragostea?

1945

Moldovencei refugiate, Natalia Hotinceanu

UN RĂZBOI SÂNGEROS

Cât e ora? Știu doar că-i târziu,
colegii dorm, eu nu-s în stare,
sus pe tavan, ploșnițele știu,
că în picaj, o atăcare,
sortită e doar la success,
sânge gălesc, chiar în exces,
ușor, ades.

Insectele au catadixit,
din pat de fier, aproape sunt
și chiar și-aici, mult s-au înmulțit;
iat-au pornit, atacul crunt,
de la-nserat și până-n zi,
tot neamul lor ne copleși
și asupri.

Suprapuse sunt paturile,
picioarele stau în cutii,
ce cu petrol, pe flămânzile,
la un atac, le pot opri,
căci becu-aprins e în zadar,
stavilă nu-i, pentr-un barbar,
sanguinar. *)

În curte-am scos, paturile toate
și-am folosit, lămpi cu benzină,
cu care-am ars, cu voluptate,
dușmanul nost`, ou și jivină,
ca să fie în baracă,
noaptea lungă, care iacă,
să ne placă.

*) inițial °beneficiar°

Aceasta știu, e doar dorință,
ce-mpănire zău că n-are,
căci această crudă ființă,
are locuri de scăpare,
iar baraca din lemn este
și în pereți, mișelește,
fain trăiește.

Pereții toți și-așa tavanul,
plin cu pete-s cu-al nost` sânge,
c-am reușit răcind dușmanul,
da-i prea puțin, pentru a-l stinge,
iar când e cald, vom vărui,
căci în zadar, tot vom cârti,
sau drăcui.

Cearceafu-i steag, o săptămână
și ne fălim cu el angro,
căci petele, nu-s de rugină,
bulinele, de-un roș` mișto,
dovad-ar fi, pentru apoi,
c-am fost și noi într-un război,
învinși...eroi.

Reșița, 1947, căminul "Stavila"

CUM SE CADE DIN CER

Te-am întâlnit, a câta oară?
dar tu când treci, eu par-că nu-s,
n-ai observat, ultima oară,
că ți-am zâmbit? Dar tu te-ai dus,
cu pasul rar, netulburat,
doar un copil cu păr buclat,
te-a încântat.

Astăzi, din nou, stau și aștept,
știam că vii, știam că treci
și uite-așa, un gând înțelept,
am zămislit, din cele seci,
am devenit descurcăreț
și din timid, din nătăfeț,
un îndrăzneț.

Un coș duceai, cu mere plin,
ca să-l duc eu, m-am oferit,
ai acceptat, eu...chiar să leșin...
coșul l-am luat, ca amețit,
te-am însoțit, mă simt flatat
și din priviri încurajat.
Bun băiat!

Și-am abordat, nu cărți, poeme,
nici drumeții, nici cinema,
ceva mai noi...ceva...de vreme:
Va fi prea cald? Sau va ploua?
Vânt și mult praf? Va fi noroi?
Bârzava iar va fi puhoi
sau mic șuvoi?

Uşor urcuş pe-al Crucii Deal,
iat-am ajuns la casa ei...
N-a fost nimic, doar un final:
mi-a mulţumit, stând sub un tei,
din partea ei...şi cu humor,
a celor trei, iubiţi cu dor,
copii...ai "lor".

R 1947